

מ"ת 7267/02/15 - מדינת ישראל נגד אלכסנדר דרביאגה - נוכח

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

מ"ת 7267-02-15 מדינת ישראל נ' דרביאגה
תיק חיצוני: 80217/15

בפני	כב' השופט אלון אופיר
מבקשים	מדינת ישראל ע"י לשכת תביעות תנועה נגב
נגד	אלכסנדר דרביאגה - נוכח ע"י ב"כ עו"ד ורניצקי - נוכח
משיבים	

החלטה

בפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

כנגד המשיב הוגש כתב אישום ביום 26.2.15 המייחס לו עבירה של נהיגה בשכרות בריכוז של 180 מ"ג, עבירה על סעיפים 62 (3) ו- 62(2) לפקודת התעבורה. כמו כן מיוחסת לנאשם בכתב האישום עבירה של גרימת תאונת דרכים, עבירה על תקנה 21 (ב) (2) לתקנות התעבורה. יחד עם כתב האישום הגישה המבקשת בקשה זו למעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

לטענת המבקשת בבקשתה, זו אינה הפעם הראשונה בה נוהג המשיב בשכרות, שכן עובר להגשת כתב האישום המתואר לעיל, הוגשו כבר נגד המשיב שני כתבי אישום בעבירות של נהיגה בשכרות כאשר באישום הראשון מיוחסת למשיב נהיגה בשכרות, כאשר נמדדו אצלו 850 מק"ג של אלכוהול בליטר אויר נשוף, ובכתב האישום השני מיוחסת לו עבירה של נהיגה בשכרות תחת השפעת 695 מק"ג אלכוהול בליטר אויר נשוף. המבקשת מציינת כי ברכבו של המשיב נמצאו בקבוקים ריקים רבים של בירה וודקה, מה שמלמד לשיטתם על הרגלי השתייה של המשיב. יחד עם זאת, ולמרות שהמשטרה הגיעה לזירת האירוע רק רבע שעה לאחר קרות התאונה, לשיטת המדינה בידיה עדות של עד המעיד כי מאז התאונה ועד הגעת המשטרה המשיב לא שתה כל משקה אלכוהולי.

בנסיבות אלו, טוענת המבקשת, ובהיות האישום דנן עוסק בנהיגה שלישית של המבקש בשכרות ותחת השפעת אלכוהול, ובפעם שלישית זו מדובר גם על נהיגה כאשר המשיב הינו תחת פסילת רישיון נהיגה, הרי שהמשיב מהווה סכנה ממשית לביטחון הציבור, ועל כן בהתאם להוראות סעיף 21 (א) (1) (ב), לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), קמה כנגד המשיב עילת מעצר על פיה מבקשת המדינה לעצור אותו עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

ב"כ המשיב טוען מנגד כי יש כרסום באיכות ראיות התביעה, לטענתו אין בידי התביעה ראיה המוכיחה כי המשיב נהג בשכרות, כאשר לטענתו התאונה אותה עבר המשיב הכניסה אותו למצב לחץ, ורק בעקבות התאונה והלחץ החל הוא

לשתות את המשקה האלכוהולי. לטענת ההגנה לא שתי המשיב אלכוהול עובר לנהיגתו ברכב. כמו כן טוען ב"כ המשיב כי הבקבוקים שנמצאו ברכב המשיב מיועדים למחזור, באשר המשיב נוהג לאסוף בקבוקים, בכדי למחזר אותם. עוד טוען ב"כ המשיב כי בעוד המשטרה הגיעה לזירת התאונה כרבע שעה לאחר התרחשות התאונה, אין בידה ראייה כי המשיב לא שתי שלאחר התאונה, וכי אין למשטרה אפשרות להסתמך על עד שראה כי המשיב לא שתי. המדובר בעדות שאינה נסמכת על שהייה צמודה של העד עם המשיב.

לאחר ששמעתי בקשב רב את טענות הצדדים, ולאחר שעיינתי בחומר הראיות שהוצג לפני, להלן החלטתי:

לאחר סיום חקירתו במשטרה ביום 21.2.15, שוחרר המשיב בערבות ובתנאי מעצר בית על ידי קצין משטרה מבלי שהובא לבית המשפט עם כל בקשה של המדינה. מאז ועד הגשת הבקשה שבפני למעצרו של המשיב עד תום ההליכים, לא הפר המשיב את תנאי שחרורו, התייצב לדיונים בעניינו באופן עצמאי ובכך הוכיח המשיב כי המסוכנות הנשקפת ממנו לשלום הציבור עת נוהג הוא לכאורה שיכור ברכב, מאויינת בתנאי מעצר הבית אותם הגדיר קצין המשטרה.

אין ספק כי מהמשיב נשקפת סכנה לשלום הציבור כאשר נראה כי המשיב אינו מסוגל להתגבר על הרגלי השתייה שלו, ובד בבד להמשיך לנהוג ברכבו כאשר הוא נתון להשפעת האלכוהול. יחד עם זאת המשטרה לא ראתה לנכון לעצור את המשיב מיד עם חקירתו בסמוך לתאונה, ולהביאו בפני שופט להארכת מעצרו, וכך למעשה הגיע המשיב לדיון בבית המשפט בבקשה להורות על מעצרו עד תום ההליכים כאדם חופשי. בנסיבות אלו, ומשחלפו למעלה מ-10 ימים מאז נמצא המשיב בתנאי מעצר בית, אותם הוא לא הפר, אני קובע כי תנאי מעצר הבית בהם שוהה המשיב, ושאותם הוא ממלא מאיינים את מסוכנותו, ומשיגים את מטרת המעצר אותו מבקשת המדינה בבקשתה זו.

בהתאם להוראות סעיף 21 (א) (2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה -מעצרים), תשנ"ו - 1996, חובה על בית המשפט לבחון חלופות מעצר, ואין לבית המשפט להורות על מעצר אם שוכנע כי יש בחלופות המעצר בכדי להשיג את מטרות המעצר.

בנסיבות אלה, משנמצא המשיב הלכה למעשה בתנאי מעצר בית, ומשהוכיח המשיב בקיימו את תנאי מעצר הבית, כי חלופת מעצר זו משיגה את מטרת המעצר ואכן מרחיקה אותו מנהיגה ברכבו לחלוטין, איני רואה מקום להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים מאחורי סורג ובריח דווקא, שכן בחלופת המעצר הנוכחית בה נתון המשיב יש להשיג את מטרת המעצר.

בענין מעצר עד ההליכים בעבירות תעבורה קבע בית המשפט העליון (כב' השופט דנציגר) בבש"פ 2227/08 **טראד גריפאת נ' מדינת ישראל**, כדלהלן:

"יתר על כן, הלכה היא כי אין להורות על מעצר עד תום ההליכים בגין עבירות תעבורה, אלא במקרים חריגים בלבד [ראו למשל: בש"פ 7352/04 מדינת ישראל נ' אבו כואדי (לא פורסם), 9.8.04] יש להורות על מעצר כאמור רק במקרים בהם קיים חשש אמיתי שאף חלופת מעצר לא תהווה מענה להגנת הציבור מפני מסוכנות הנאשם. נוכח הלכה זו, משעה שמטרת המעצר הינה מניעת העורר מלנגד תום ההליכים כנגדו ובכלל, שומה היה על בית המשפט קמא לבחון באופן פרטני האם לא ניתן להשיג את תכלית המעצר בדרך חלופית, ולא די בקביעה הגורפת לפיה אין באפשרותה של כל חלופת מעצר שהיא כדי להפיג את מסוכנותו".

ובש"פ 10118/04 נזמי ג'באלי נ' מדינת ישראל, קבעה נשיאת בית המשפט העליון דאז כדלקמן:

" אכן בימים אלו, כשנגע תאונות הדרכים משתולל וגובה קורבנות רבים חובה על בתי המשפט לסייע במאבק למניעת המסוכנות הנשקפת מנהגים עבריינים, בין השאר באמצעות הרחקתם מהכביש. יחד עם זאת, משקיימת בשלב זה של ההליכים, דרך שבה ניתן להרחיק את הנהג המסוכן מהכביש מבלי שישהה בכלא, יש לעשות מאמץ להעדפה בדרך זו".

בהתאם לפסיקה זו, ככלל בית המשפט לא יורה על מעצר לפני תום ההליכים אלא רק לאחר שבחן חלופות מעצר, ובדק אם יש בהן כדי לאיין את מסוכנות המשיב (או את החשש לשיבוש, כאשר זו עילת המעצר הנטענת), במיוחד הדברים אמורים בעבירות תעבורה בהם הכלל הוא כי למעט מקרים חריגים, לא יורה בית המשפט על מעצר עד תום ההליכים.

בענייננו אני קובע כי תנאי מעצר הבית של המבקש מאיינים את מסוכנותו ולכן **קובע כי המבקש יוסיף לשהות בתנאי מעצר בית מלא ברחוב שאול המלך 4 א דירה 15 באר-שבע, ולמען הזהירות הנוספת, אני מורה על פסילתו של המשיב מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו בתיק העיקרי הצמוד לבקשה זו.**

עוד אני קובע, כי ערבות עצמית עליה חתם המשיב תישאר בתוקף, ומבהיר למשיב כי כל המצאות שלו מחוץ למיקום מעצר הבית או בכיסא נהג של רכב, תחשב כהפרה של תנאי שחרורו ותוביל למעצרו באופן מיידי.

ניתנה היום, י"ז אדר תשע"ה, 08 מרץ 2015, בנוכחות
הצדדים.